

Nieuwsbrief

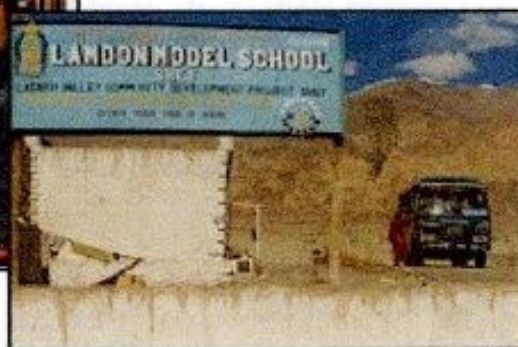
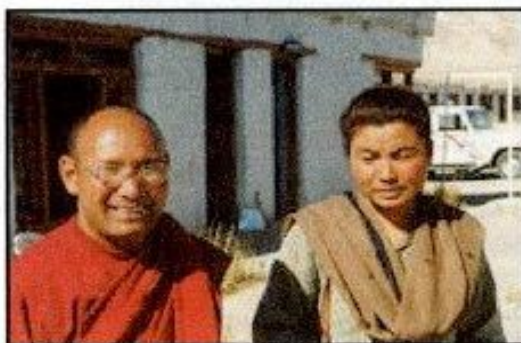
november 2001

Beste mensen,

Allereerst willen we alle donateurs hartelijk bedanken voor hun steun aan het Zanskar-sTongde Fonds. Door alle gulle gaven kunnen we nu een vierde kind ondersteunen. De jongen heet **Lobsang Norbu** en is elf jaar. Hij is jaren geleden al door zijn vader uit Tsazar in Zanskar naar Leh gebracht, waar hij bij een oom woonde in Choglamsar, het Tibetaanse vluchtelingendorp bij Leh waar ook veel migranten uit Zanskar wonen. Toen zijn oom echter vorig jaar wegtrok uit Leh omdat hij elders een baan had gekregen, leek het erop dat de jonge Norbu onverzorgd zou achterblijven, alleen in een klein huisje.

Samen met de oom en de burens hebben we nu afgesproken dat de jongen opgevangen wordt door de burens, die van het fonds een vergoeding krijgen om de onkosten voor eten, kleding en basisnoodzakelijkheden voor de jongen te dekken. Met de vader van de jongen, een keuterboer die we in Zanskar bezocht hebben, is afgesproken dat hij verantwoordelijk is voor het betalen van het schoolgeld.

Norbu gaat naar de Lamdon School in Shey, een kwartier met de schoolbus van zijn huis. Een van zijn buurvrouwen is lerares op zijn school en houdt een oogje in het zeil, en de onderdirecteur, een vriendelijke monnik, houdt toezicht op de besteding van het geld voor Norbu, en houdt de boekhouding bij.

Wij zijn tevreden over de regeling; Norbu is een pienter joch dat goed en graag leert en nu kan hij zonder onzekerheid op de school blijven waar hij aan gewend is.

Met Galden, Getsok en Wangtak gaat het prima, vooral Wangtak groeit als kool, hij is al bijna net zo groot als zijn drie jaar oudere broer Getsok. Op school doen ze nog steeds goed hun best en hun rapporten zijn fraaie lijstjes dikke voldoende, al heeft Getsok een beetje moeite met wiskunde. Konchok, de zoon van het pleeggezin, zorgt als een grote broer voor de jongens tot genoegen van iedereen.

Maar natuurlijk is niet alles rozengeur en maneschijn.

Motup, de pleegvader van de jongens is erg ziek geweest, hij heeft met een longaandoening lang in het ziekenhuis gelegen en daarna heeft hij het rustig aan moeten doen. Het was een zware tijd voor het gezin. Motup is nu weer hersteld en maakt als vanouds lange dagen met zijn vrachtwagen, maar hij zal wel zijn leven lang afhankelijk zijn van medicijnen.

In sTongde en andere dorpen in Zanskar maken mensen zich ongerust over de toekomst van de vallei. In het Himalayagebied verandert het klimaat en valt er in de milder wordende winters nog maar weinig sneeuw. Daardoor is er in de zomer niet genoeg water voor de gewassen. De gletsjers smelten in een razend tempo door de hogere temperaturen, en, samen met de sneeuw die normaal gesproken in de winter valt, vormen de gletsjers de enige waterbronnen van de vallei.

Sommige dorpen, zoals Kumik, het buurdorp van sTongde, kampen met opgedroogde bronnen en weggedooide gletsjers waardoor de velden niet kunnen worden beplant. De mensen in Kumik hebben hun dorp moeten verlaten en hebben een nooddorp opgetrokken op de oever van de Zanskar-rivier.

En dan is er nu natuurlijk de dreiging van de oorlog in Afghanistan en de mogelijkheid dat het conflict zich uitbreidt naar Pakistan en Kashmir. Dan komt het wel heel dicht bij onze jongens, Ladakh en Zanskar liggen tenslotte in Indiaas Kashmir. Tsewang, de pleegmoeder van de kinderen, kreeg hoofdpijn van de zorgen, vertelde ze nog voor de Amerikaanse bommen op Afghanistan begonnen te vallen. Maar gelukkig kunnen we ook vaststellen dat Leh een heel eind verwijderd is van het krijgsgewoel, en er voorlopig geen direct gevaar te vrezen is.

Het is nu begin november en de winter kondigt zich aan in Leh. Nog een maand naar school, en dan begint voor de kinderen de wintervakantie, waarin ze met Konchok het opgegeven huiswerk zullen maken en hun Engels zullen bijspijkeren met hulp van Roald Dahls Sjakie en de Chocoladefabriek en Het Jungleboek, boeken die we voor de jongens meenamen als alternatief voor de meestal brave en duffe verhaaltjes in hun schoolboekjes. En ook Norbu zal zich wel redden nu hij er zeker van kan zijn dat hij er niet alleen voorstaat en er voor hem gezorgd wordt..

Amsterdam

Simon, Gerda en Saskia